



ת"פ 56911/11/16 - מדינת ישראל נגד עדן מגידש

בית משפט השלום בקריית גת - בשבתו בבימ"ש אשקלון

ת"פ 56911-11-16 מדינת ישראל נ' מגידש

בפני
בעניין: כבוד השופטת נועה חקלאי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עדן מגידש

הנאשמת

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בכתב אישום מתוקן המייחס לה עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 368 לחוק העונשין התשל"ז 1977 (להלן - חוה"ע).

על פי עובדות כתב האישום המתוקן ביום 21.12.15 לאור חשדה של הנאשמת כי המתלונן, שהינו יליד 1945, הזיז את כלבתה, תקפה הנאשמת את המתלונן בכך שהכתה בגופו עם רצועת הכלב שהיתה בידה, ועם ידיה וגרמה לו חבלות של ממש בדמות שריטות ופצעים בעור הצוואר ובאמה שמאלית.

הסדר הטיעון

2. ביום 18.6.17 הציגו הצדדים הסדר טיעון לפיו הנאשמת תודה בכתב אישום מתוקן, תורשע, תופנה לשירות המבחן. המאשימה לא התחייבה לאמץ את המלצות התסקיר, סוכם כי הצדדים ישובו וידברו לאחר קבלת התסקיר.

תסקירי שירות המבחן

3. בתסקיר מיום 23.11.17 סקר שירות המבחן את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשמת. הנאשמת בת 23, רווקה, סיימה 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות, סבלה מקשיים שונים בגיל ההתבגרות כמפורט בתסקיר, החלה להשתמש בסמים בגיל 18, השתחררה מהצבא לאחר שירות של שנה וחצי על רקע אי התאמה, לאחר שנשפטה וריצתה מאסר בגין עבירה של שימוש בסמים. לדבריה מזה כ- 4 שנים נמנעת משימוש בסמים. הנאשמת מסרה בדיקת שתן שיצאה נקיה מסמים.

בקשר לעבירה טענה כי היו אירועים קודמים שהמתלונן יצר מגע פיזי שלילי עם כלבה, אך לא העירה לו על כך, לדבריה באירוע הנוכחי שחררה את כלבה בגינת הכלבים ולאחר ששמעה אותו מיילל ראתה את המתלונן בועט בו, הודתה שפעלה באופן אימפולסיבי, לדבריה הכלב סבל מפגיעות פנימיות ונפטר לאחר מספר חודשים. שירות המבחן התרשם כי על אף שהנאשמת ביטאה חרטה היא מתקשה לבחון לעומק את הנסיבות ואת מניעיה להתנהגות האלימה. שירות המבחן התרשם מרמת סיכון נמוכה למעורבות בהתנהגות אלימה בעתיד. הנאשמת שללה צורך



ורצון להשתלב בהליך טיפולי שהוצע לה ולפיכך נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינה. באשר לשאלת ההרשעה מציין שירות המבחן כי הנאשמת לא הציגה נימוקים קונקרטיים או מסמכים המעידים כי הרשעה עלולה לפגוע בתעסוקתה בתחום המזון. נוכח כל האמור ולאור חומרת העבירה, המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית בדמות של"צ ומאסר מותנה.

4. בתסקיר מיום 19.2.18 ציין שירות המבחן כי הנאשמת שיתפה בכוונתה לנסוע לחו"ל לתקופה ממושכת וביטאה הבנה כי נוכח נסיעתה לא ניתן יהיה לשלבה בהליך טיפולי לתקופה של שנה. שירות המבחן ציין כי התחזקה ההתרשמות בדבר קשייה של הנאשמת בהתבוננות ביקורתית ביחס לנסיבות שהובילו אותה לביצוע העבירה וקושי בקבלת אחריות מלאה. שירות המבחן חזר על הערכתו כי לא נוצר בסיס להמלצה באשר לביטול ההרשעה וחזר על המלצתו העונשית מהתסקיר הקודם.

ראיות לעונש

5. מטעם ההגנה העידו אביה של הנאשמת מר שמעון מגדיש וחברתה של הנאשמת הגב' אטקין.

לדברי האב, הנאשמת נענשה מאז האירוע בשל ההליך המשפטי שמתנהל נגדה. לדבריו, אשתו חלתה בסרטן לפני מספר שנים והם עברו תקופה קשה בבית. לדבריו, המתלונן הוא "הר אדם", הוא תקף את הנאשמת, היא בכלל היתה הקורבן, היא התנצלה בפני המתלונן אך הוא החמיר עם העניין. לטענתו לא היה שום דבר חמור. האב ביקש שלא להחמיר עם בתו על מנת שלא יהיה לה כתם לכל החיים.

לדברי החברה, היא מכירה את הנאשמת שנים רבות, הנאשמת היא הבן אדם הכי טוב שיצא לה להכיר, אוהבת בעלי חיים בצורה בלתי ניתנת לתיאור, אינה אלימה כלל, האירוע התרחש בגלל שפגעו בכלבה שהוא כמו הילד שלה. לדבריה בסופו של דבר הכלב נפטר והנאשמת לקחה את זה בצורה קשה.

טיעוני הצדדים לעונש

6. ב"כ המאשימה הגישה את הרשעתה הקודמת של הנאשמת, הפנתה לחומרת העבירה, לערכים המוגנים שנפגעו, טענה כי מתחם העונש ההולם נע ממספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר, הפנתה לאמור בתסקיר שירות המבחן, ועתרה להשית על הנאשמת עונש ברף הבינוני של המתחם, קרי מאסר מעבר לתקופת עבודות השירות, התחייבות ופיצוי הולם.

7. ב"כ הנאשמת התקומם על עמדתה העונשית של המאשימה, עתר להימנע מהרשעת הנאשמת, לדבריו הנאשמת בגירה צעירה, מנהלת אורח חיים נורמטיבי, מעדה באופן חד פעמי, הרשעתה מבית דין צבאי התיישנה. לדבריו, הנאשמת הודתה, הביעה צער, פנתה מיוזמתה אל המתלונן וביקשה סליחתו עוד בטרם החל ההליך המשפטי, חסכה זמן שיפוטי, ב"כ הנאשמת הפנה לחלוף הזמן, תיאר את נסיבות ביצוע העבירה, לדבריו המתלונן בעט בכלבה של הנאשמת ולימים נגרמו לכלב סיבוכים פנימיים והוא נפטר. לדבריו התקיפה התבטאה בכך שזרקה על המתלונן את חבל הקולר של כלבה. לדבריו ההליך המשפטי היווה גורם מרתיע. ב"כ הנאשמת הפנה למקרים חמורים יותר בהם בתי משפט נמנעו מלהרשיע בגירים צעירים הגם שלא עלה בידיהם להוכיח נזק קונקרטי כתוצאה מהרשעה. לדבריו המתלונן על אף גילו הוא גדול וחזק ולטענתו רואים בסרטון איך הדף את הנאשמת והפילה על הרצפה. (הצדדים לא הגישו לבית המשפט את הסרטון, אך ההגנה הגישה את דוח הצפייה בסרטון). לדברי ב"כ הנאשמת סיכויי השיקום של הנאשמת גבוהים, זאת ניתן ללמוד מאורח החיים הנורמטיבי אותו מנהלת, ולאו דווקא בשל הליך טיפולי. ב"כ הנאשמת הפנה לנסיבות חייה של הנאשמת כפי שמפורטות בתסקיר שירות המבחן. לאור האמור ביקש להימנע מהרשעתה.

8. הנאשמת ציינה שעברה הרבה מאז המקרה, מבינה שצריכה להיענש, היתה צריכה לפעול אחרת. לדבריה המתלונן בסופו של יום הרג את כלבה. לדבריה לא התלוננה עליו כי היתה עסוקה בטיפולים בכלבה, השקיעה סכומי כסף נכבדים ונטלה הלוואות כדי לממן את הטיפולים. (לא הוצגו לבית המשפט לא מסמכים הנוגעים לטיפול בכלב, ולא מסמכים הנוגעים למועד פטירת הכלב וסיבת פטירתו). לדבריה היא בעלת שאיפות וחלומות, מעוניינת ללמוד ולא רוצה שהרשעה תפגע בעתידה. לדבריה החלה להתנדב מיוזמתה במתנ"ס באשדוד.



9. **הערך המוגן** בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש הוא שמירת ביטחוןנו ושלמות גופו של אדם, ובפרט שמירה על שלמות גופם וביטחונם של הקשישים שבאוכלוסייה.

10. על חשיבות הערכים המוגנים ניתן ללמוד מהעונש המירבי של 5 שנות מאסר הקבוע בצידה של העבירה של מי שתוקף זקן וגורם לו חבלות של ממש.

בית-המשפט העליון חזר בשורה של פסק-דין על כך כי יש להילחם בנגע האלימות על ידי ענישה מחמירה.

כך למשל נקבע בע"פ 8991/10 **מכבי נ' מדינת ישראל**:

" כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות... המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע"

11. **מידת הפגיעה בערך המוגן** הינה משמעותית: הנאשמת גרמה למתלונן חבלות של ממש בדמות שריטות ופצעים בעור הצוואר ובאמה שמאלית.

12. **באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, על פי עובדות כתב האישום המתוקן עולה כי העבירה בוצעה על רקע חשדה של הנאשמת כי המתלונן הזיז את כלבתה. נתתי דעתי לכך שלא היה תכנון מוקדם לביצוע העבירה ולא היה תחכום בביצועה. נתתי דעתי לכך שהתקיפה בוצעה באמצעות ידיה של הנאשמת אך גם באמצעות רצועת הכלב. נתתי דעתי לתוצאותיה של התקיפה. אין בידי לקבל את נסיבות ביצוע העבירה כפי שתוארו על ידי הנאשמת ואביה. הנאשמת היא אינה הקורבן, לא הוכח בפני כי המתלונן גרם לפגיעות חמורות לכלבה של הנאשמת ובכך גרם למותו, כאמור הנאשמת לא הביאה כל מסמך המאמת טענותיה אלו, ועובדות אלו לא נזכרו בכתב האישום המתוקן.

לא זו אף זו, ההגנה היא שביקשה להגיש את דוח הצפיה בסרטון אשר תיעד את האירוע. כאשר מהדוח עולה כי המתלונן הרים את כלבו על הידיים וכלבה של הנאשמת קפץ ונעמד על רגליו האחוריות, המתלונן נתן לו מכה קטנה עם יד שמאל בפניו של הכלב. המתלונן עזב את המקום ואז הנאשמת רצה לעברו והכתה אותו באגרופים ובעיטות ועם חגורה שהיתה לה ביד. המתלונן התגונן ודחף את הנאשמת שנפלה על הרצפה, המתלונן עזב והנאשמת קמה והמשיכה להרביץ לו. המתלונן ניסה להיכנס ללובי של הבניין אך הנאשמת לא נתנה לו להיכנס בעטה בו והיכתה אותו. על פי דוח הצפייה האירוע נמשך דקה. התקיפה המתוארת בדוח הצפיה חמורה בהרבה מהתקיפה שמתוארת בכתב האישום המתוקן.

13. על **מדיניות הענישה הנוהגת** ביחס לעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש ניתן ללמוד, בין היתר מפסקי הדין שלהלן:

· רע"פ 4844/15 **יום טוב גלבוץ נ' מדינת ישראל** (16.7.15), הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש. הנאשם, נהג מונית במקצועו תקף המתלונן בכך שמשך הסלולארי מכיסו ודחף אותו. כתוצאה מכך המתלונן נפל ארצה ונגרמו לו חבלות בדמות פצע מדמם באצבע יד שמאל, רגישות בצלעות, חתך שטחי במרפק ימין, פצע שפשוף ביד ימין ופצעים מעל הברכיים. בית משפט קמא גזר על הנאשם 3 חוד' מאסר שירוצו בע"ש, 6 חוד' מע"ת, קנס ופיצוי למתלונן. ערעורים במחוזי ובעליון נדחו.

· רע"פ 6790/12 **גולד נ' מדינת ישראל** (20.9.12) הנאשם הורשע בעבירות של תקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה, היזק בזדון ותקיפה סתם. הנאשם היכה את אביו עם חפץ בראשו, כשהאב נפל ארצה המשיך לבעוט בו בכל חלקי גופו, שבר על ראשו אגרטל והטיח בו מחבת וסירים. האם שחזתה בכל וביקשה



שיפטיק, הוכחה גם היא ונחבלה בעצם הזנב. לאב נגרמו שברים בצלעות, שבר בקמיצת יד שמאל, מכות יבשות והמטומות בכל חלקי הגוף. נזקק ל- 12 תפרים בראשו. בית משפט קמא גזר 12 חוד' מאסר ומע"ת. בית המשפט המחוזי החמיר העונש ל- 20 חוד' מאסר. העליון הותיר העונש על כנו.

עפ"ג (תל אביב) 28139-01-17 - **מדינת ישראל נ' יואב שבח** (22.3.17). הנאשם הורשע בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש. הנאשם נשך את זרת ידו של המתלונן, שהינו בן 68, בעט בו בברך ימין וגרם לו לחבלה בקרסולו הימני, חבלה בסמוך לעינו ושפשוף באצבע יד ימין. בית משפט קמא גזר 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מע"ת קנס ופיצוי למתלונן. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו והעמיד את המאסר בפועל על תקופה של 10 חודשים.

עפ"ג (חיפה) 19347-03-16 **נדב טל נ' מדינת ישראל** (03.04.2016). הנאשם הורשע בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש. הנאשם החנה את רכבו בחניית נכים, ללא תו מתאים. המתלונן העיר לו על כך הנאשם תקפו בכך שדחפו בחוזקה, המתלונן נפל ונחבט ברצפה, ומשביקש לקום, שב הנאשם ודחפו בשנית. עובדי אורח מנעו את המשך התקיפה. נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות נפיחות ברגל ימין באזור הברך והמותן, נפיחות קלה בשורש כף יד שמאל, שטף דם באמצע כף יד שמאל, רגישות בצלעות בשני הצדדים והגבלה בשורש כף יד שמאלית. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם. בית משפט קמא הרשיע הנאשם גזר מע"ת קנס ופיצוי בסך 15,000 ש"ל למתלונן. ערעורו של הנאשם על עצם ההרשעה נדחה בית המשפט המחוזי הפחית הפיצוי והעמיד על 10,000 ₪.

עפ"ג (חיפה) 18065-06-15 **מדינת ישראל נ' יבגני שוין** (8.10.15). הנאשם הורשע על פי הודעתו בעבירות של אימים, היזק במזיד לרכוש ותקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש. הנאשם תקף את אביו בן ה- 70 בכך שאחז בבגדיו, ניער אותו ועזבו כך שאביו נפל לרצפה. בשלב זה הרים כסא עץ ואיים על אביו שירצח אותו, הצמיד הכסא אל אביו והפעיל לחץ על הכסא, גרר את אביו על הרצפה לכיוון השירותים, כתוצאה נחבל האב ונגרם לו פצע מדמם והכסא נשבר. הונחה חוות דעת לפיה הנאשם סובל מהפרעה נפשית אשר אינה עולה כדי פטור מאחריות. בית משפט קמא גזר 10 חודשי מאסר, הפעיל מאסר מותנה בן 14 חודשים בחופף כך שסה"כ נגזרו 14 חודשי מאסר וכן נגזר מע"ת. בית משפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, והורה כי המאסר המותנה יופעל כך ש- 8 חודשים ירצו במצטבר ו- 6 בחופף. בסך הכל 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

עפ"ג (מרכז) 6458-05-14 **אלכסיי נוחימוביץ נ' מדינת ישראל** (3.8.14). הנאשם הורשע בעבירות של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש במזיד. הנאשם היכה את המתלונן מכת אגרוף בפניו וגרם לו חבלות של ממש בדמות חתך עמוק בלחי הפנימית, נפיחות ושריטה באמת יד שמאל. כמו כן, נגרם נזק לשיניו התותבות של המתלונן. הנאשם נעדר עבר פלילי. נגזרו עליו 4 חוד' מאסר בפועל שירצו בע"ש, 6 חוד' מע"ת ופיצוי למתלונן. בהמלצת בית המשפט המחוזי הערעור נמחק.

עפ"ג (מרכז) 33883-11-13 **בן אברהם נ' מדינת ישראל** (29.12.13), הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש. הנאשם שכר יחידת דיור אצל המתלוננת, ילידת 1929. המתלוננת ביקשה מהנאשם להיכנס לחדרו לאחר שהבחינה שמצלם את נכדותיה. הנאשם דחף את המתלוננת, היא נפלה וראשה נחבט על גזע עץ סמוך. כתוצאה מכך פרקה המתלוננת את כתף ימין, נשרטה בקרקפת שמאל ונראה סימן אדום על הלחי. על הנאשם הוטלו 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. ערעור במחוזי נדחה.

עפ"ג (י-ם) 32535-05-13 **גרובובסקי נ' מדינת ישראל**. הנאשם הורשע בעבירות של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש ואימים. הנאשם הכה את אביו בן ה- 71 ודחף אותו, כתוצאה מכך המתלונן מעד



ונחתך מתחת עינו השמאלית ומשקפיו נשברו . נגזרו 15 חודשי מאסר. הערעור נדחה.

ע"פ (חיפה) 31640-03-13 - **א.ל. נ' מדינת ישראל**, וע"פ (חיפה) 17777-04-13 **מדינת ישראל נ' א.ל.** (13.6.13). הנאשם הורשע בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש. הנאשם תקף את חמיו , בן 75, שלושה אגרופים בראשו ובפניו וגרם לו חבלות של ממש: פצע בקרקפת, המטומה תת עורית מסביב לעין שמאל, ואודם בעין ימין. בית משפט קמא גזר על הנאשם 10 חודשי מאסר והפעיל 10 חודשי מאסר מותנה בחופף כל הטיל מע"ת ופיצוי למתלון בסכום של 10,000 ₪. ערעורי שני הצדדים נדחו.

ראו גם: ת"פ (פ"ת) 51382-11-16 **מדינת ישראל נ' אלכסנדר זיקוב** (15.1.17). (4 חודשי מאסר בפועל ומע"ת); ת"פ (נצרת) 37081-09-16 **מדינת ישראל נ' יאזן עואד** (21.2.17). (14 חודשי מאסר (שכללו הפעלת מאסר מותנה), מע"ת ופיצוי למתלון בסך 5000 ₪); ת"פ (אשקלון) 15114-06-16 **מדינת ישראל נ' סעדייב** (25.10.16). (7 חודשי מאסר, מע"ת והתחייבות); ת"פ (אשקלון) 22625-06-16 **מדינת ישראל נ' גנריך בורילין** (13.9.16). (7 חודשי מאסר, הופעל מע"ת בן 6 חודשים בחופף, וכן הוטלו מע"ת והתחייבות); ת"פ (אשקלון) 22659-06-16 **מדינת ישראל נ' שאול נגאוקר** (26.6.16). (4 חודשי מאסר בפועל, מע"ת, קנס ופיצוי בסך 2000 ₪); ת"פ (נתניה) 42870-06-16 **מדינת ישראל נ' וונדו** (25.10.16). (28 חוד' מאסר בפועל הכוללים מאסר מותנה שהופעל במצטבר, מע"ת וקנס); ת"פ (חיפה) 17891-06-16 **מדינת ישראל נ' נטליה קוברינסקי** (19.3.17). (14 ימי מאסר ומע"ת); ת"פ (פ"ת) 18328-05-16 **מדינת ישראל נ' טל בן גל** (3.7.16). (4 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה והתחייבות); ת"פ (אשקלון) 4393-05-16 **מדינת ישראל נ' מולוקן זאודה** (4.12.16). (14 חוד' מאסר בפועל (6 חודשי מאסר והפעלת תנאי של 8 חודשים במצטבר), מע"ת ופיצוי למתלון בסך 5000 ש"ח. תלוי ועומד ערעור בבית משפט המחוזי על חומרת העונש); ת"פ (נתניה) 5349-04-16 **מדינת ישראל נ' איתן אליאס** (9.2.17). (מע"ת, של"צ וצו מבחן); ת"פ (טבריה) 587-02-16 **מדינת ישראל נ' סרגיי ורטאבני** (10.3.16), (7 חוד' מאסר בפועל, מע"ת והתחייבות); ת"פ (חיפה) 1184-01-16 **מדינת ישראל נ' אינה שפקוב** (29.5.16), (5 חוד' מאסר בפועל ומע"ת); ת"פ (נצרת) 5554-08-15 **מדינת ישראל נ' מאיר חיים לוי** (21.2.16) (8 חודשי מאסר, כולל הפעלת שני מאסרים מותנים של 6 ו- 3 חודשים) וכן הוטל מע"ת); ת"פ (ב"ש) 55255-08-15 **מדינת ישראל נ' לאוניד דרפקין** (27.4.16). (10 חוד' מאסר בפועל, מע"ת ופיצוי למתלון בסך 2500 ₪); ת"פ (עכו) 24028-07-15 **מדינת ישראל נ' נחמן כמיסה** (17.8.15), (3 חוד' מאסר בפועל, מע"ת, התחייבות ופיצוי למתלון בסך 2500 ₪).

14. לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם** לאירוע בנסיבות המפורטות בכתב האישום נע ממאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל- 18 חודשי מאסר.

שאלת ביטול ההרשעה

15. הכלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו, יש להרשיעו בדין.

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פסק בית המשפט העליון כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

16. ככל שהעבירה חמורה יותר האפשרות להימנע מהרשעה פוחתת, בשל הצורך "להטביע חותם פליליות" שאם לא כן עלול לעבור מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" (ראו ע"פ 419/92



מדינת ישראל נ' כהן).

17. עם זאת קיימים מקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנע מהרשעה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**) וזאת כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

בפרשת כתב ציין כב' השופט ש' לזין את שיקולי השיקום, המנחים בדרך כלל את שרות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה, ואלה הם:

"א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הנסיבות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, בלי שיהיו ממצים, מקובלים עליי, כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה".

18. הנטל לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים, מוטל על הנאשמת.

19. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים בעניינה של הנאשמת שבפני, הגעתי לכלל מסקנה כי לא מתקיימות אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות ביטול הרשעתה.

20. הנאשמת לא הוכיחה ברמת ההוכחה הנדרשת קיומו של נזק קונקרטי אשר עלול להיגרם לה אם תורשע בדינה ועל אף היותה "בגירה צעירה", אינה פטורה מהוכחת פגיעה ממשית, כתנאי להימנעות מהרשעה.

ראו דברי כב' ה' שהם ברע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל**:

"די בכך שאזכיר, כי גם בנוגע להימנעות מהרשעתו של קטין, יש להראות כי ההרשעה תוביל לפגיעה מהותית וקונקרטית בעתידו או בשיקומו, כאמור. על אחת כמה וכמה, שדרישה זו עומדת בתוקפה כאשר מדובר בבגיר, או ב"בגיר צעיר"

ראו גם רע"פ 3989/15 **גוזלאן נ' מדינת ישראל**.

21. יחד עם זאת, בפסיקת בית המשפט העליון ניתן למצוא גם מקרים שבהם נקבע כי יש מקום לסטות מהכלל ולהימנע מהרשעתו של הנאשם, אף שלא הוכחה קיומה של פגיעה קונקרטית בעתידו או בתעסוקתו.

כך למשל, בע"פ 4466/13 **נתנאל אסולין פורטל נ' מדינת ישראל**, שם בוטלה הרשעה של נאשם בן 18 שנים ו-11 חודשים בסיוע לשוד. שם קבע בית המשפט העליון:

"הדעת נותנת שהיותם ב"תקופת המעבר" שבין קטניות לבגירות, על סימני השאלה והערפל באשר לעתיד המובנים בה, היא גורם שיש להידרש אליו, תוך שיקול כל מקרה לגופו וכלל הנסיבות".

כך גם, בע"פ 111/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בעבירה של סחיטה באיומים כב' השופט ד' ברק ארז ציינה כי גילם של הנאשמים הוא אחד הטעמים "לאפשר למערערים להתחיל את חייהם הבוגרים כאשר גיליון ההרשעות



שלהם נקי".

הנאשמת שבפני אינה קרובה לגיל הקטינות, את העבירה ביצעה בגיל 21.5 וכיום היא בת 24.

22. בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל**, בית המשפט קבע כי מדובר במעין "מקבילית כוחות":

"ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי".

23. כאמור, העבירה בה הורשעה הנאשמת היא מסוג פשע, העונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא 5 שנות מאסר. נסיבות ביצוע העבירה אינן כה קלות. כפי שעולה מכתב האישום המתוקן הנאשמת תקפה את המתלון בן ה-70 בדיה ובעזרת רצועה של הכלב.

הגם שהנאשמת לקחה אחריות והודתה במיוחס לה, התרשמתי, כפי שאף התרשם שירות המבחן, כי הנאשמת נוטה להטיל את האחריות לאירוע לפתחו של המתלון בשל יחסו לכלבה. אביה אף הציג אותה כמי שהיא הקורבן באירוע, כמי שהותקפה ולא כמי שתקפה. כאמור, דוח הצפייה שהגישה ההגנה מלמד כי לא כך היו פני הדברים.

24. אין עסקינן בהסתבכות ראשונה ויחידה של הנאשמת עם החוק, שכן לנאשמת הרשעה קודמת בעבירה של שימוש בסמים, בגינה ריצתה עונש מאסר, הגם שעסקינן בעבירה שבוצעה בעת שירות הצבאי וההרשעה בגינה כבר התיישנה (טרם נמחקה).

25. הנאשמת לא הוכיחה כי הרשעה תפגע בשיקומה.

ככלל כל הרשעה עלולה לפגוע במידה כזו או אחרת במורשע, ועדין הכלל הוא הרשעה והחריג לכלל הוא ביטול ההרשעה.

26. שירות המבחן אף הוא לא מצא לנכון להמליץ על ביטול הרשעת הנאשמת, הן בשל חומרת העבירה, הן בשל נטילת אחריות חלקית, הן בשל חוסר רצון להשתלב בהליך טיפולי והן בשל העדר כל ביסוס להוכחת נזק קונקרטי.

27. בנסיבות אלו ולאור כל המפורט לעיל, לא מצאתי כי מתקיים החריג לכלל המצדיק את העדפת השיקול האינדיבידואלי על פני האינטרס הציבורי, לא שוכנעתי כי קיים פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של ההרשעה הפלילית בנאשמת לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי החברתי הכללי.

28. לפיכך, הרשעת הנאשמת תיוותר על כנה.

חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום

29. על אף שלא מצאתי כי בעניינה של הנאשמת מתקיימים החריגים המצדיקים ביטול הרשעתה בדין, אני סבורה כי קיימת בעניינה הצדקה לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם.

30. כפי שעולה מהנתונים שבפני, לנאשמת הרשעה שהתיישנה בעבירה של שימוש בסם, ומזה מספר שנים לדבריה אינה משתמשת בסמים. בדיקה שנערכה לנאשמת בשירות מבחן נמצאה נקייה מסמים.

31. התרשמתי כי ההליך המשפטי היה משמעותי ומרתיע. שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות עבירות נמוך. הנאשמת צעירה בגילה, מנהלת אורח חיים נורמטיבי ובעלת שאיפות נורמטיביות לעתיד. חלפו למעלה משנתיים ממועד ביצוע העבירה ולא נפתחו תיקים חדשים. הנאשמת הצטערה על מעשיה, הביעה חרטה והבינה כי פעלה באופן לא ראוי (הגם שכאמור הלינה על יחסו של המתלון כלפי כלבה ולא גילתה כלפיו אמפתיה).



32. שירות המבחן אף הוא סבור כי קיימת חשיבות לענישה חינוכית וקונקרטית, אשר תאפשר המשך השתלבותה של הנאשמת בתעסוקה ותחדד בפניה את השלכות התנהגותה. שירות המבחן המליץ כאמור על ענישה בדמות של"צ ומאסר מותנה.

33. לאור כל האמור, התרשמתי כי יש סיכוי של ממש שהנאשמת תשתקם, באופן המצדיק לטעמי סטיה ממתחם העונש ההולם והעדפת ענישה בעלת אפיק שיקומי חינוכי.

סוף דבר

34. על כן מצאתי לנכון ולמידתי להטיל על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. הנני מטילה על הנאשמת צו לביצוע 200 שעות שירות לתועלת הציבור וזאת במשך שנה.

השל"צ יבוצע בהתאם לתכנית שתוגש על ידי שירות המבחן ובפיקוח שירות המבחן תוך 60 יום מהיום ואשר אותה ללא צורך בקיום דיון נוסף.

ב. מאסר על תנאי בן 3 חודשים שלא תעבור כל עבירת אלימות למשך 3 שנים מהיום.

ג. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ להימנע מביצוע עבירות אלימות והכל תוך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תחתם במזכירות בית משפט עוד היום. לא תחתום הנאשמת כאמור, תיאסר למשך 15 יום.

ד. הנאשמת תשלם פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלון בוריס פטוחוב ע"ת/2.

הפיצוי ישולם תוך 90 יום מהיום.

ככל שיש מוצגים יושמדו בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום כ"ו ניסן תשע"ח, 11/04/2018 במעמד הנוכחים.